

[Kirkeministeren]

det område, der omfatter folkekirkens ansatte.

Ved tjenestemandreformen i 1969 blev folkekirkens tjenestemænd optaget direkte i tjenestemandloven. Nogle år senere fulgte de andre personalegrupper med, og det blev i folkekirkens lønningslov fastslået, at finansministeren også for disse grupper er højeste lønmyndighed. En tilsvarende koncentration for andre ansatte har fundet sted i centraladministrationen.

Det er klart, at også denne udvikling måtte få virkninger for de lokale kirkelige myndigheder. Her tænker jeg på menighedsråd og provstiudvalg. Udviklingen har på dette område stillet kirkeministeriet over for nye opgaver, bl.a. at administrere folkekirkens personalegruppers forhold i enkeltheder. Denne administration skulle gerne være til gavn for folkekirken og for de ansatte og skulle meget gerne foregå således, at arbejdet føles vedkommende for menighedsrådene. Dette sidste søges bl.a. opnået ved, at der i kirkeministeriets stående lønudvalg for ansatte ved kirker og kirkegårde sidder repræsentanter for menighedsrådene, provstiudvalg eller stiftsøvrigheder sammen med repræsentanter for de faglige organisationer. Også i det daglige er der nær kontakt mellem ministeriet og menighedsrådene, bl.a. om personaleadministrationen. Målet er til stadighed at give menighedsrådene de bedste rammer for deres arbejde.

Jeg vil gerne nævne et par eksempler på dette arbejde inden for de seneste år, fordi det ofte ensidigt nævnes, at udviklingen kun har forringet menighedsrådenes beføjelser, medens de gradvis videre rammer, som faktisk på nogle områder er gennemført for menighedsrådets administration, glemmes.

Ingen i dette ting er vel i tvivl om, hvor betydelig en del af hele vor musikalske arv kirkemusikken repræsenterer. Indtil for ca. 10 år siden var menighedsrådene stort set uden andel i forvaltningen af denne arv. Som et udslag af den centrale personaleforvaltning gennem stående lønvalg, midlertidige arbejdsgrupper og forhandlinger ministerium og organisationer imellem øver menighedsrådene i dag afgørende indflydelse på forvaltningen af den kirkemusikalske arv, det være sig gennem kirkemusikafteener, korvirksomhed eller på anden måde.

Men arbejdet er ikke standset herved. For kun ca. 1 år siden forelå en afsluttende betænkning fra en arbejdsgruppe, hvori også menighedsrådene var repræsenteret. Arbejdsgruppen foreslår foranstaltninger, der tilsigter en højere kvalitet af kirkemusikken i landsognene og dermed større råderum for menighedsrådene. En øget forbindelse mellem kirkemusikken og kirkemusikkens udøvere og det såkaldte verdslige musikliv, særlig gennem musikskolerne, foreslås fremmet, ikke mindst hvad angår de frivillige kor, børnekor osv.

En anden personalegruppe er kordegnene. For relativt få år tilbage var det en personalegruppe, hvis tjenestepligter var indskrænket til kirkebogsførelse og medvirken ved gudstjenester og kirkelige handlinger. I dag er disse medarbejdere en gruppe, der kan inddrages i menighedsrådets administration som kasserer og sekretær og måske om ikke længe med yderligere arbejdsopgaver, idet jeg forventer om ganske få uger at modtage en betænkning fra en arbejdsgruppe om kordegnestillingernes fremtid. Det gælder også deres uddannelsesforhold m.m.

Når jeg har tilladt mig at fremdrage disse forhold, så er det for at vise, at denne regering ligesom tidligere socialdemokratiske regeringer har søgt gennem sit arbejde med fastlæggelse af rammerne for folkekirkens og menighedsrådenes administration at skabe så gode muligheder for liv og vækst, som samfundsudviklingen og samfundsøkonomien giver rimelig basis for. At forholdene i øjeblikket ikke muliggør fastlæggelse af disse rammer uafhængigt af landets økonomiske situation, står vist enhver klart.

Ministeriet har også udfoldet bestræbelser for at forbedre forståelsen imellem menighedsråd, præster og kirkefunktionærer for deres arbejdssituation. Et udvalg bestående af repræsentanter for menighedsråd og organisationer har foreslået, at der ved de større kirker med mange ansatte sikres afholdelse af nogle få årlige møder imellem præsterne, repræsentanter for menighedsrådet og de medarbejdere, der i øvrigt er ansat ved kirken. Der er ikke tale om egentlige samarbejdsudvalg, det er sognenes forhold for små til, men møder, der sikrer de ansatte og menighedsrådene gensidig information om spørgsmål af interesse vedrørende deres fælles arbejde.